

Edita Svatošová

Budu zářit

Edita Svatošová

Budu zářit

Eroika

Edita Svatošová

Budu zářit

Eroika

© Edita Svatošová, 2009

© Eroika, 2009

ISBN 978-80-86337-92-0

*Děkuji za všechnu dosavadní
podporu své rodině a blízkým přátelům*

I
LÉTO OSMDESÁT SEDM

Měli jsme svá zaměstnání. On večer sledoval televizi, já poslouchala rádio a v podstatě nám bylo dobře. V jednom bytě se mýjely dva světy a nikomu nepřekážely, ani samy sobě navzájem. Ale celé to byla hra. Hlavně kvůli ostatním. Až krátce po mých třiadvacátých narozeninách se můj fiktivní přítel odstěhoval do Prahy za svojí láskou, což byl muž. A můj byt potichl. Na zvonku u vchodu už bylo zas jen moje jméno.

S mým kamarádem, pro okolí i mým přítelem, nás pojilo hodně společného. Dokázali jsme celé hodiny popovídat na balkonu. Hlavně v létě to bylo moc fajn. Člověk mohl sedět na balkonu jen ve spodním prádle a kouřit, až se mu z toho dělalo občas špatně. Lidi jsou zoufale zvědaví, a tak jsme oba ocenili, že náš balkon je až nahoře a naše řeči nedorazí jen tak dolů k uším místních drben. Ty jsou beztak skoro hluché a dá jim hodně práce vyřvat celou historku tak, aby z ní něco měly i ostatní babky.

Kromě toho, že jsme s kamarádem poslouchali stejnou hudbu, měli rádi stejné cigarety a filmy, nás pojila i láska k lidem stejného pohlaví. Náš byt se během pracovního týdne měnil v ryze dívčí doupě, které bylo kupodivu dílem mého kamaráda. Byl háklivý na takové

ty věci, jako jsou vlasy na okraji umyvadla nebo, nedejbože, zaschlá zubní pasta na ručníku. Netvrdím, že jsem bordelář, jen občas neřeším detaily. Na víkendy kamarád jezdil za svými známostmi do okolních měst a já zůstávala doma.

Ani jeden z nás nedodělal střední školu, a přece jsme si občas připadali chytrí. Jeden druhého podržel, když se něco nevydařilo. A hlavně proto mě zamrzelo, když kamarád jednoho dne odjel do Prahy, teplého tepajícího srdce Československa. Odjel tam zkusit štěstí s tím, do něhož se zakoukal na poslední oddělené dovolené, kterou jsme každý strávili někde jinde. Občas si říkám, že kdybych se překonala a jela s ním na tu přehradu, možná bychom vedli ty naše lehce povrchní řeči dál, a on by si svého prince nevšiml. Ale přeci nemůžu být tak sobecká. Jsem ráda, že si můj nejlepší kamarád konečně někoho našel. V Praze se určitě lépe schovají před homofoby než tady v Chocni. Často na něj vzpomínám, protože si myslím, že nejhezčí chvíle ve svém dosavadním životě jsem zažila právě s ním. Byl to kluk, který se mě nikdy nesnažil sbalit, a proto to krásný přátelství mohlo žít dál, bez zbytečných výpadů a unáhleností, kterými jsou lidé trpící neopětovanou láskou sužováni. Protože však svého kamaráda znám, vím, že mi nejspíš ani už neodepíše na poslední dopis. Náš písemný styk ochabuje. Beru to. Je už takový. Ale přece mi ta pohoda s ním bude nejspíš vždycky chybět.

Sedím na balkonu a vychutnávám si hořkou chuť cigarety. Tak, jak to dělávám poslední dobou poměrně často. Pode mnou se míhají lidé s nákupními taškami, cyklisté a ukřičené děti. Všichni sem patří, dotvářejí detailní obraz života tady, a proto si jich ani moc nevšímám. Beru je jako samozřejmost. Až neobvykle hlasitý zvuk motoru mě vytrhne ze zamyšlení. Neřekla bych, že to, co poslední dobou dělám, je nějakým způsobem smysluplné. Do práce, staré fabriky hned naproti, chodím během zvolněného letního provozu jen občas. Spíš se snažím sama sebe uvést do té nálady, kterou jsem mívala v dobách nejlepšího přátelení s mým kamarádem. Co tu dělá ten stěhovací vůz? Vynořil se zpoza rohu Ostrovní ulice tak náhle. Oprýskaná dodávka nacouvá ke garážím za domem a stěhováci začnou vykládat první kusy nábytku na zem. Přerostlé borovice za garážemi se s hrozivým praskáním zakývají v letním větru, snad jako kdyby je vyděsil pohled na opracované dřevo. A asi dvě minuty nato přijíždí zelený žigulík. V něm se veze tříčlenná rodina. Žigulík zamíří k našemu domu a zaparkuje hned vedle domu. Řidič, zřejmě hlava rodiny, vypadá tak na pětatřicet. Ale je mu určitě míň, když se oholí a učeše. Tak šestadvacet mu tipuji. Chvíli se mi zdá, že ho dokonce už odněkud znám. Ale pak se uchechtnu sama svojí myšlence – vždyť povaleči z hospod, jako je očividně i tento muž, po nějaké době vypadají všichni stejně. Tak asi takhle vypadal můj a kamarádův humor.